

๑

ชายหนุ่มร่างสูงนั่งจมอยู่ที่เก้าอี้ไม้ตัวเก่า ในสภาพหวดเครา
ว่างเว้นจากการโกนจนดูรกตา แม่กระทั่งผมเผ้าก็ปล่อยปละละเลยไม่เอาใจ
ใส่ เขาสวมเพียงเสื้อและกางเกงปอนๆ ไม่เหลือเค้าของนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่
ไฟแรงที่ใครๆ กล่าวขวัญถึงเลย

“ภู เธอจะหมกตัวอยู่ที่บ้านสวนนี้อีกนานแค่ไหนกัน” ภนิดาถาม
หลานชายด้วยความเป็นห่วง

ภูเพชรเป็นลูกชายคนเดียวของน้องสาวเธอ ก่อนตายมารตีฝากฝัง
เขาไว้ ทำให้เธอไม่อาจปล่อยเขาไปตามมถกรรมเช่นเดียวกับญาติคนอื่นๆ
ได้ เหนืออื่นใดภนิดารักภูเพชรเสมือนเป็นลูกชายคนหนึ่ง ด้วยเพราะสามี
และลูกชายของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เธอไม่เหลือ
ใครอีก จึงรักหลานราวกับลูกในไส้

“ผมจะอยู่ที่นี้นานเท่าที่ผมอยากอยู่” ชายหนุ่มตอบ สีหน้าบ่งบอก
ชัดเจนว่าไม่ต้องการให้ใครมายุ่ง

“แล้วเธอไม่หางานที่บริษัทเลยหรือ”

“ไม่มีผม คนอื่นๆ เขาก็ทำงานกันได้”

“ใช้สิ...เขาทำกันได้ และเขาก็จะถือโอกาสขี้อยู่เธอออกจากบริษัทเสียเลย”

“ผมไม่สนใจ”

“แต่นั้นเป็นบริษัทของพ่อเธอนะ ยังไงเธอก็เป็นลูกของเขา”

ยิ้มหยันผุดขึ้นที่ริมฝีปากหยักลึกของภูเพชร แต่น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาแฝงไว้ด้วยความขมขื่น

“ถ้าเขาคิดว่าผมเป็นลูก เขาคงไม่ทำแบบนี้กับผมหรอก หากใครจะถือโอกาสขี้อยู่ผมออก ผมก็ไม่แคร์ ผมไม่อยากจะอะไรกับใครให้เสียความรู้สึก ถึงไม่ได้ทำงานในบริษัทนั้น ผมก็ไม่อดตาย”

“ป่าไม่ยอมให้เธอประชดชีวิต” ผู้เป็นป่าพยายามพูดให้หลานชายรู้สึกตัว แต่เขาไม่ยอมรับ

“ผมไม่ได้ประชดชีวิต”

“ที่เธอกำลังทำอยู่นี้แหละเรียกว่าประชดชีวิต เธอหันหลังให้ความก้าวหน้าของตัวเอง ละทิ้งทุกสิ่ง เพียงเพราะผู้หญิงคนเดียวที่ทำให้เธอผิดหวัง มันคุ้มกันแล้วหรือ”

นัยน์ตาเข้มของเขาไหววูบ เปรือน้ำไปทางอื่น ก่อนตอบด้วยเสียงที่ฟังแล้วขัดหู “ผมจะเป็นยังไงก็ช่างผมเถอะ ป่าอย่าสนใจเลย”

“ป่าคงเลิกสนใจ ถ้าเธอไม่ใช่หลานป่า”

คำนั้นมีผลทำให้ร่างสูงลุกจากเก้าอี้ เดินหนีเข้าห้อง และขังตัวเองเช่นทุกครั้ง

“ภู เธอไม่คิดที่จะทำให้ชีวิตตัวเองดีขึ้นกว่านี้เลยหรือ ชนิกานต์ไม่ใช่คนดี ผู้หญิงคนนั้นตายไปแล้ว ป่าอยากให้เธอก้าวไปข้างหน้ามากกว่าจมปลักอยู่กับความผิดหวังในอดีตแบบนี้”

ไม่มีเสียงโต้ตอบกลับมาจากหลานชาย ความเงียบคือสิ่งเดียวที่ภักธิตาได้รับ เธออ่อนใจ หันไปมองรูปน้องสาวที่ประดับอยู่บนฝาเรือนแล้วปรารภ

“พี่จะทำยังไงกับลูกชายเชอดี”

เสียงรถของผู้เป็นป้าแล่นออกไปแล้ว แต่ภูเพชรยังนอนมองเพดานห้องอยู่อย่างนั้น ไม่สนใจความร้อนอบอ้าวที่ทวีขึ้นเรื่อยๆ เขาไม่ได้ลุกไปเปิดหน้าต่าง ห้องนั้นจึงอยู่ในสภาพอืดอู้

พักใหญ่ฝนก็ตกลงมา เสียงฝนไม่ได้ทำให้อารมณ์เขาดีขึ้น และยิ่งหงุดหงิดเมื่อได้ยินเสียงผีเท้าและเสียงพูดคุ้ยดั่งที่ได้ยินเมื่อ

“หลบฝนอยู่ตรงนี้ก่อนเถอะลุงเจือ” เสียงเด็กชายบอก

“แต่นี่มันเรือนของคุณหนูนะไอ้จุ่น เกิดเขาไม่พอใจขึ้นมาจะเป็นเรื่อง”

คนดูแลสวนพูดเสียงค่อย ทว่าหลานชายวัยสิบขวบไม่ได้ลดเสียงแต่อย่างใด

“เรือนเสียบขนาดนี้ คุณหนูไม่อยู่หรอก”

“แกแน่ใจได้ยังไงวะไอ้จุ่น” ผู้เป็นลุงถาม

“ก็ตะกี้จุ่นเห็นหน้าต่างไม่เปิดสักบาน เอ๊ะ นั่นพี่ตะวันไม่ใช่หรือ วัพี่ตะวัน เข้ามาหลบฝนที่นี่ก่อน”

“เฮ้ย ไอ้จุ่น เจ้านายหน้ายักษ์ของเอ็งไม่อยู่หรอก” เสียงตะโกนโหวกเหวกแข่งกับเสียงฝนดังมาจากหน้าบ้าน

“ไม่อยู่หรอกลูกพี่ เข้ามาได้ตุณเรือนก่อนเร็ว เดี่ยวฟ้าผ่า”

“อย่าพูดให้เสียวลี” เจ้าของเสียงใสๆ วิ่งเข้ามาหลบฝนอยู่ด้านล่าง

ภูเพชรเดือดดาลๆ ไหมโคนที่ว่าเขาเป็นเจ้านายหน้ายักษ์ของจุ่น ทั้งที่เขาและอีกฝ่ายไม่เคยรู้จักกันจ๊ะ และทั้งๆ ที่มาหลบฝนอยู่ใต้ถุนบ้านเขาแท้ๆ ยังมาเรียกเขาแบบนี้ ความไม่พอใจจึงพุ่งปรืด ทว่าคนที่อยู่ด้านล่างไม่รู้ว่เขาอยู่บนเรือน จึงส่งเสียงกันต่อไป

“หมูนี่ข้าไม่เห็นเอ็งเลยไอ้ตะวัน หายหน้าหายตาไปตั้งแต่วันที่คุณหนูมาอยู่ที่นี่ เอ็งไปไหนมาวะ”

“ฉันก็ไปหารายได้พิเศษนะสิลุงเจือ คนมันขยัน ไม่ได้ว่างงานเหมือน

เจ้านายหน้ายักษ์ของลุงนี้ จะได้อาต่านั่งๆ นอนๆ ของชั้นที่ก็ส่งเสียง เอ็ดตะโรสามบ้านแปดบ้าน”

เสียงนินทาในระยะเผาขนทำคนถูกนินทากัดฟันกรอด ในขณะที่คนข้างล่างยังคุยกันออกรส

“เอ็งไม่อยู่ รู้ได้ไงวะว่าเจ้านายข้าเป็นแบบนี้”

“ก็ฉันเคยได้ยินนี่นา เสียงดังข้ามคลองไปถึงฝั่งโน้น ไอ้จุ่นมันบอก ว่าเจ้านายมันของชั้น ฟังเสียงแล้วฉันจินตนาการได้เลยว่าเจ้านายลุงต้องหน้ายักษ์แหงๆ”

“เอ็งก็พูดเกินไป”

“แต่จุ่นว่าพี่ตะวันพูดถูกนะลุง ยิ่งตอนนี้คุณงูไม่ยอมโกนหนวดโกนเครา ผมเผ้าก็ไม่ตัด จุ่นเห็นที่ไรสะดุ้งโหยงทุกที นี่กว่าโจรขึ้นบ้าน”

ภูเพชรที่พยายามนับหนึ่งถึงสิบ รู้สึกว่าความมอดทนลดน้อยลงเรื่อยๆ แต่คนที่คุยกันอยู่ใต้ถุนเรือนก็ยังไม่เลิกส่งเสียงน่ำรำคาญเสียที

“หุบปากไปเลยไอ้จุ่น เดี่ยวคุณงูมาได้ยินเข้า เอ็งจะชะตาขาด”

“ตอนนี้คุณงูไม่อยู่ จุ่นไม่กลัวหรอก”

“เอ็งมันก็ดีแต่ทำหน้าที่ทะเล้นลับหลังคุณงูละวะไอ้จุ่น ว่าแต่เอ็งเถอะ ไอ้ตะวัน เห็นใส่ชุดนักศึกษาแบบนี้ เมื่อไหร่จะเรียนจบเสียที”

“วันนี้วันสุดท้ายแล้วลุง ในที่สุดฉันก็เรียนจบ ลบคำสบประมาทของญาติฝ่ายโน้นได้แล้ว”

“เออ เอ็งมันขยัน แม่เอ็งคงปลื้มใจมากกว่าใคร ข้าดีใจด้วยนะ”

“ขอบคุณจ่ะ”

“จุ่นก็ดีใจด้วยนะพี่ตะวัน”

“เออ ขอบใจ”

ภูเพชรทนรำคาญไม่ไหวอีกต่อไปจึงส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

“หนวกหู จะคุยกันอีกนานมัย”

“แว๊ก!” เจ้าจุ่นร้องออกมาด้วยความตกใจสุดขีด

“ไหนเอ็งว่าเจ้านายหน้ายักษ์ของเอ็งไม่อยู่ไง”

“ไม่รู้พี่ ตัวใครตัวมัน”

เมื่อเขาก้าวพรุดออกมาจากห้องก็ได้ยินเสียงผีเท้าแผ่นไปคนละทิศ
คนละทาง ภูเพชรขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตรงไปที่ระเบียงด้านหน้า มองลงไปเห็น
ร่างในชุดนักศึกษาวิ่งกระโปรงปลิว

“กล้าดียังไงมาหาว่าฉันหน้ายักษ์ อย่าให้เจอตัวอีกนะ ไม่งั้นละน่าดู”
เขาตะโกนไล่หลัง แทนที่จะขยาด เจ้าตัวกลับหันมาแลปลิ้นไล่ คงเพราะ
กระระยะแล้วว่าอยู่ไกล ทางหนีที่ไล่เหลือเพื่อ

“กลัวตายแหละ แน่จริงก็ลงมาดิ นายหน้ายักษ์”

หญิงสาวที่มีหน้าตาออกไปทางลูกครึ่งลอยหน้าลอยตาล้อเลียน
ทำเอาชายหนุ่มควั่นอกหู ว่าจะลงบันไดโดยไม่สนใจว่าฝนกำลังตก
ทว่าหันไถ่นั้นฟ้าก็แลบ ตามติดด้วยเสียงกัมปนาทสะท้อนแก้วหู

เปรี้ยว!

ร่างเปรี้ยวที่อยู่ชุดนักศึกษาสะดุ้งสุดตัวร้องอุทาน

“พ่อแก้วแม่แก้ว!” แล้วเจ้าตัวก็เสียหลักหงายหลังลงไปใ้ในแอ่งน้ำ
ตรงลานด้านหน้าที่ยังไม่ได้บูรณะ เปี้ยกโศกและมอมแมมไปทั้งตัวจากน้ำที่
ขังอยู่ แต่ยังยกมือปิดหัวปิดหูตัวเองเป็นพัลวัน ทำทางนั้นนำชั้นจรรยาเพชร
หัวเราะลั่นออกมาเป็นครั้งแรก

รถยนต์ของภณิดาแล่นกลับเข้ามาพอดี สตรีวัยห้าสิบเศษเห็นร่าง
หนึ่งนั่งอยู่ในแอ่งน้ำก็บอกคนขับให้หยุดรถแล้วลดกระจกลงถาม

“เป็นอะไรหรือเปล่าหนู”

เจ้าของร่างค่อยรู้สึกลับตัว เอามือลงจากหัว เงยหน้ามอมแมมขึ้นมา
ยิ้มแห้งๆ ตอบอ้อมอ้อม

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“สมน้ำหน้า” เสียงว่าและหัวเราะไม่หยุดตั้งมาจากระเบียงด้านหน้า
ของเรือนแฝด

ร่างในชุดนักศึกษาชามอมแมมตะโกนตอบ

“อีตาบ้า ผ่ากัไว้ก่อนเถอะ” แล้วเธอก็ผลุนผลันลุกขึ้นจากไปด้วยความ
ซุ่มเคื่องเกมอับอายขายหน้า

ภณิดาทำหน้าที่ประหลาดใจเสียงหัวเราะของหลานชาย แต่พอร่างใน
ชุดนักศึกษาชามอมแมมล้มสลายตา เสียงหัวเราะของเขาก็หายตาม จนภณิดา
ต้องปรารภกับคนขับ

“ประสพ ไม่รู้ว่าเมื่อกี่ฉันหูแว่วไปหรือเปล่า ฉันได้ยินเหมือนนายภู
หัวเราะ”

“ผมก็ได้ยินครับ” คนขับรถตอบอย่างสุภาพ

“งั้นก็แสดงว่าฉันไม่ได้หูแว่วไปเองสินะ” เธอพิมพ์พากับตัวเองแล้ว
เหลียวไปมองข้างหลังด้วยความพิศวง

เด็กคนเมื่อก็เป็นใคร

ภณิดาไม่ใช่คนที่นี่ บ้านสวนแห่งนี้การตีห้องสาวเธอเป็นคนซื้อทิ้งไว้
ตอนที่ซื้อนั้นราคาที่ดินยังถูก ภารตีเคยมาที่นี้เป็นครั้งคราว หลังจากที่
น้องสาวเธอตาย บ้านสวนก็อยู่ในความดูแลของนายเจือมาโดยตลอด
ภูเพชรเองก็เคยมานับครั้งได้ เขาจึงถือว่าไม่ใช่คนถิ่นนี้เช่นกัน แต่หลังจาก
ชายหนุ่มเนรเทศตัวเองมาอยู่ที่บ้านสวน จึงทำให้ภณิดาต้องมาที่นี้บ่อยขึ้น
แต่เธอก็ยังไม่คุ้นเคยกับถิ่นนี้มากพอที่จะรู้จักกับผู้คนที่อยู่ในละแวกบ้าน
ใกล้เรือนเคียง

ภูเพชรไม่แตะต้องอาหารที่ผู้เป็นป้าซื้อมาสักอย่างเดียว พอถูก
คะยั้นคะยอหนักเข้า เขาก็บอกว่า “ผมยังไม่หิว ขอไปเดินเล่นก่อนดีกว่า”
แล้วร่างสูงก็เดินลงจากเรือนไป ปล่อยให้ภณิดามองตามตาปริบๆ

ฝนหยุดตกแล้ว ทว่าอากาศที่สดชื่นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มผู้มีบิดาแผล
เหวอะหะระไนใจรู้สึกดีตามไปด้วย เขาเดินไปอย่างไร้จุดหมาย ไม่สนใจผู้คนที่
สัญจรไปมา กระทั่งถึงสะพานข้ามคลองที่สองฝากฝั่งเต็มไปด้วยร้านขาย

ของ ก็ปะทะเข้ากับร่างหนึ่ง ภูเพชรไม่แน่ใจว่าเขาเป็นฝ่ายชน หรืออีกฝ่ายเดินมาชนเขากันแน่ แต่ไหลกระทบไหลค์่อนข้างแรง เป็นไหลค์ที่แข็งกระด้างด้วยกันทั้งคู่ ต่างฝ่ายต่างมองหน้า แวตึรวนปรากฏในดวงตาอีกฝ่าย ใ้หน้ากระดุกส่งเสียงกวนอารมณ์

“เดินหาเรื่องนี่หว่า”

“ไม่ได้คิดจะหาเรื่องใคร แต่ก็ไม่อยากให้ใครมาหาเรื่อง” ชายหนุ่มสวนกลับ โดยไม่สนใจว่าพวกมันมากันตั้งสามคน

แค่นั้นก็ได้เรื่อง

“ไอ้นี้กวนตีน”

“อย่างนี้มันต้องเจอยาตี้น”

“แตกซะ”

อวัยวะเบื้องต่ำกระหน้าเข้าไปใส่ภูเพชรแบบไม่เรียงลำดับ ทว่าเขาไม่ยอมอยู่เฉยให้พวกมันกระทำอยู่ฝ่ายเดียว ต่อให้ถูกรุมก็ยังไม่สวนกลับไปด้วยอวัยวะส่วนต่างๆ หมัดแข็งๆ กระแทกตั้งใ้หน้ากระดุกจนจมูกหักมันร้องลั่น แต่ก็โดนแข็งเพื่อนมันหวดเข้าที่สีข้างจนร่างสูงเซลงไป

อีกคนพุ่งเข้ามาแต่ถูกชายาวๆ ยันออก แล้วคอกกลับใ้หน้ากระดุกที่ปรีเข้ามาทางด้านหลังอย่างประสงค์ร้าย แต่แล้วแข็งใครไม่รู้ฟ้าดเข้ามาอีกจนภูเพชรเซเซตตะ แต่ยังไม่ล้ม

หนึ่งต่อสามยังยืนหยัด ยิ่งเจ็บยิ่งสู้ราวกับหมาบ้า ด้วยคนกำลังเห็นโลกไม่ใสภาเลยไม่กลัวอะไรทั้งนั้น แวระระทำไมนำพาต่อชีวิตที่ปรากฏในดวงตาดูเข้มของหนุ่มหน้ากรหนวดทำให้อีกฝ่ายชักครั่นคร้าม จนเหวี่ยงหยดหลังซุ่มไปตามๆ กัน ก็ยิ่งคว่าเขาไม่ลง พวกมันมองหน้ากันเล็กลัก ส่งสัญญาณทางสายตา

ภูเพชรไม่เห็นว่เจ้าคนที่อยู่ด้านหลังชักมีตออกมา เขามัวแต่แลกหมัดและทำกับเจ้าสองคนที่อยู่ด้านหน้า

“ระวังหลัง!”

เสียงใครบางคนร้องเตือนทำให้เขาหันขวับ แต่หลบไม่ทัน มีดปลายแหลมเสียบลึกเข้ามาในช่องท้อง

สวบ!

“ตำรวจ...ทางนี้”

เสียงเดิมตะโกน ทำให้มือมีดและพรรคพวกแผ่นหนีไปอย่างรวดเร็ว พร้อมของกลางที่ถูกชักออกไปด้วย ทั้งร่างภูเพชรทรุดสวลงกับพื้น เลือดทะลักออกจากปากแผลย้อมเลือดที่สวมให้กลายเป็นสีแดงเข้ม เจ้าของเสียงตะโกนวิ่งเข้ามาจับเนื้อตัวเขา

“นายหน้ายักษ์ ทำใจดีๆ ไว้นะ”

เสียงนั้นเหมือนเคยได้ยินที่ไหน แต่ชายหนุ่มนัยน์ตาพราวเกินกว่าจะรับภาพเจ้าของเสียงได้ชัดเจน

วินาทีต่อมา สติของเขาก็ดับวูบ

๒

เมื่อภณิดามาถึงโรงพยาบาลแห่งนั้น ภูเพชรยังอยู่ในห้องฉุกเฉิน เธอแทบจะเป็นลมเสียให้ได้ จนคนขับรถวัยกลางคนต้องช่วยพยุงและปลอบใจ

“คุณภณิดาอยู่ในมือหมอแล้ว ต้องปลอดภัยแน่ครับ”

“ทำไมหลานชายฉันถึงต้องเคราะห์ร้ายขนาดนี้ด้วยนะ” ภณิดารำพันเสียงเครือ น้ำตาคลอ

“โน่นไงครับ พี่ตะวัน คนที่โทรศัพท์มาบอกลุงเจือ กำลังยืนคุยกับ หมอวดีนิตี”

เสียงของเจ้าจุ่นหลานนายเจือดึงความสนใจของเธอให้ต้องหันไปมองแล้วกะพริบตาถี่ๆ เพื่อขับไล่ น้ำตา ให้ภาพที่เห็นชัดเจนขึ้น

“ตะวันแน่ใจนะว่าไม่เคยเห็นพวกมันมาก่อน” นายตำรวจหนุ่มซักหญิงสาว

ภณิดาเห็นหน้าตาที่ออกไปทางลูกครึ่งของเจ้าตัวก็จำได้ทันที ว่าเป็นเด็กคนที่เจือที่บ้านเมื่อไม่นานมานี้

“เน่ใจลืมหวด ถ้าเป็นคนแถวนี้ ตะวันต้องรู้ ใ้สามคนนั่นตะวันไม่เคยเห็นหน้า พอตะวันแกล้งตะโกนเรียกตำรวจ พวกมันก็เผ่นหนีไปเลย”

“แล้วตะวันไปทำอะไรแถวนี้”

“ตะวันไปเก็บตังค์ค่าขนมให้แม่ เห็นเขาถูกรุมเข้าพอดี ตอนแรกตะวันไม่อยากจะด้วยหรอก เพราะรู้ๆ อยู่ว่าเจ้านายของไอ้จุ่นของขึ้นเป็นประจำ นี่คงไปสะดุดตาปลาพวกนั้นเข้า แต่พอเห็นพวกมันคนหนึ่งชักมีดออกมาเลยรีบตะโกนบอกเขา ไม่นึกว่าจะซ้ำไป” คนพูดหน้าสลดขณะกล่าวต่อ “ถ้าตะวันไม่มัวแต่ดูตาย เขาคงไม่เป็นแบบนี้หรอก ตะวันรู้สึกผิดยังไงไม่รู้”

“แต่ตะวันก็เป็นคนตะโกนเรียกตำรวจทำให้พวกนั้นหนีไป แล้วก็ขึ้นถูกระเบิดรถรับจ้างพาเขามาโรงพยาบาลไม่ใช่หรือ” นายตำรวจพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลชวนฟัง แล้วยกเหตุผลประกอบเพื่อให้คู่สนทนาสบายใจขึ้น “ถ้าไม่ได้ตะวัน เขาคงโดนหนักยิ่งกว่านี้ และถ้าไม่ได้ตะวัน เขาอาจจะเสียเลือดจนหมดตัวไปแล้วก็ได้ สุดท้ายตะวันก็เป็นคนช่วยเขาไว้ยู่ดีนั่นแหละ”

เมื่อได้ยินแบบนี้สีหน้าหญิงสาวจึงค่อยดีขึ้นหน่อย

ประตูห้องฉุกเฉินเปิดออกพอดี ร่างภูเพชรถูกเข็นออกมาทำให้ความสนใจของทุกคนไปรวมอยู่ที่นั่น เปลือกตาคนถูกแทงยังปิดสนิท สายเลือดและสายน้ำเกลือโยงติดทั้งข้อมือและหลังมือ

“เขาเป็นอย่างไรบ้างคะ” ภนิดาถามเจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉิน

“คนไข้ปลอดภัยแล้วค่ะ” คำบอกนั้นทำให้ใครต่อใครโล่งใจไปตามๆ กัน “ตอนนี้ต้องให้เลือดไปก่อน คนไข้เสียเลือดไปมาก นับว่ายังโชคดีนะคะที่มาโรงพยาบาลทันเวลา”

ภนิดาหันไปมอง เห็นหญิงสาวมีสีหน้าโล่งอก เธออยากจะขอบใจเด็กคนนั้น แต่เจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉินพูดกับเธอเรื่องห้องพักรักษาผู้ป่วยเสียก่อนเมื่อหันไปอีกที เธอคนนั้นก็ไม่ว่างแล้ว

นายเจือคนดูแลสวนถูกภินิศาเรียกมาซักถามในเวลาต่อมา แล้วก็
ได้ความว่า “ไอ้ตะวันมันเป็นลูกของเดือนวาด แม่ค้าขายขนมครับ”

“เรียกกันอย่างไรกับผู้ชาย ตอนแรกที่นายเจือวิ่งมาบอกฉันว่าเด็กคนนั้น
โทรศัพท์มาส่งข่าวเรื่องนายภุญญพวกอันธพาลแหง ฉันนึกว่าคนส่งข่าวเป็น
ผู้ชายเสียอีก”

อีกฝ่ายหัวเราะก่อนจะกล่าว “ไอ้ผมก็เรียกจนติดปาก ตะวันมันมีชื่อ
เต็มว่าตะวันใสครับ”

“อ้อ...”

“เด็กที่มันขยัน หนักเอาเบาสู้ ไม่กลัวใคร ผมเห็นมันมาตั้งแต่ตัวแดงๆ
มันรักแม่มันมากทีเดียว ใครมาแตะไม่ได้เป็นได้มีเรื่องทุกที มันไม่เหมือน
สาวๆ ทั่วไปหรอกครับ” นายเจือพูดอย่างเอ็นดูเกมระอา

“แล้วพ่อล่ะ” ภินิศาซักอย่างใคร่รู้

“พ่อเสียไปตั้งแต่มันยังไม่เกิดเลยครับ ญาติทางพ่อเขารังเกียจเดียวด-
ฉันท์ แม่มันก็เลยเลี้ยงมันมาตามลำพัง”

“พ่อเป็นฝรั่งสินะ หน้าตาถึงได้เหมือนลูกครึ่ง”

“ไม่ใช่หรอกครับ พ่อเป็นคนไทยแท้ๆ แม่มันต่างหากที่เป็นลูกครึ่ง
แต่มันคงได้เชื้อทางแม่และตามามาก หน้าตามันก็เลยกระเดียดไปทางฝรั่ง
ญาติทางพ่อหลายคนถือโอกาสตั้งแง่ ไม่ยอมรับให้ร่วมวงศ์ตระกูล”

“ว่าไปแล้วชีวิตเด็กคนนี้ก็คล้ายๆ นายภุ” สตรีวัยห้าสิบเศษขอตอบรอก
ไม่ได้

“แต่ผมว่าไอ้ตะวันมันลำบากกว่าคุณญะเยอะ” อีกฝ่ายกล่าวตาม
ความเห็นของตน โดยยกเหตุผลมาประกอบ “คุณญะยังมีบ้านสวนที่คุณแม่
ซื้อไว้เป็นมรดกตกทอด มีคุณภินิศาส่งเสียให้เล่าเรียน ในขณะที่ไอ้ตะวัน
อยู่บ้านเช่า มันต้องช่วยแม่ขายขนมมาตั้งแต่เด็กๆ พอโตขึ้นมันก็รับจ้าง
จิปาถะเพื่อให้ได้เงินมาเป็นค่าเสื้อผ้าและอุปกรณ์การเรียนแบ่งเบาภาระของ
แม่”

นายเจืออาจจะพูดถูกในแง่นี้ ภาณิดามีเงินสงเสียให้ภุเพชร์ได้เรียนหนังสือจนจบปริญญาโทไม่น้อยหน้าใคร แต่ญาติทางพ่อของภุเพชร์ก็ไม่เคยเห็นหัวเธอซึ่งเป็นเพียงเจ้าของโรงงานผลิตเต้าหู้ยู่ตี แม้ภาณิดาไม่ได้เป็นเจ้าของโรงงานเพียงแห่งเดียว แต่มันก็ไม่ได้มีความหมายอะไรในสายตาของคนที่ถือตนว่าอยู่ในสังคมคนระดับกับเธอ

“ญาติทางพ่อของไอ้ตะวันมันร้ายครับ นอกจากรังเกียจเดียดฉันท์แล้ว ยังพูดจาดูถูกว่าแม่ค้าขายขนมอย่างเดือนวาดไม่มีทางส่งลูกเรียนหนังสือสูงๆ ได้ เดือนวาดเลยมูมานะส่งลูกเรียนให้จบปริญญาตรี ไอ้ตะวันมันสงสารแม่ มันถึงได้รับจ้างงกๆ หาเงินสงเสียตัวเองอีกทาง” คนดูแลสวนเล่า

“ฟังนายเจือพูดแล้วฉันชักอยากรู้จักเด็กคนนี้ให้มากขึ้น พรุ่งนี้นายเจือช่วยพาฉันไปที่บ้านเด็กคนนี้หน่อยเถอะ ฉันจะได้ขอบใจและให้รางวัลตอบแทนที่ตะวันใสช่วยชีวิตหลานชายฉันเอาไว้”

“ได้สิครับ อยากไปตอนไหนบอกผมได้ตลอดเวลา” อีกฝ่ายตอบรับอย่างเต็มใจ

วันต่อมาตะวันใสช่วยแม่ทำขนมตั้งแต่เช้ามีดด้วยมีคอนลั้งหม้อแกงและตะกั่วหลายถาดเพื่อใช้ในงานทำบุญร้อยวันให้ญาติผู้ใหญ่ พอทำเสร็จแล้ว หญิงสาวก็เอาขนมไปส่งให้ลูกค้า ก่อนจะกลับมาในตอนสาย

“ตะวัน...” นายเจือเรียก เขามาถึงบ้านพร้อมด้วยสตรีวัยห้าสิบเศษ “คุณภาณิดาอยากพบเอ็ง ข้าเลยพามา”

ตะวันใสรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครเลยยกมือไหว้อย่างเรียบร้อย ก่อนเอ่ยปากเชิญ “เข้าไปนั่งในบ้านก่อนสิคะ”

“ขอบใจจ้ะ” ภาณิดานึกพอใจเด็กคนนี้ ทำทางทะมัดทะแมง แต่กิริยามารยาทไม่ขัดตา เชื่อฝรั่งที่ได้รับการถ่ายทอดทำให้เจ้าตัวดูเก๋ ไม่ว่าจะเดินเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนสลวยตามธรรมชาติ สีเดียวกับดวงตาคมคู่โต จมูกโด่ง

งาม ริมฝีปากได้รูปสวย เครื่องหน้าที่โดดเด่น เมื่อประกอบกับผิวพรรณ สะอาดสะอ้านหมดจด ทำให้น่ามองทีเดียว

“เอ๊ะ!” หญิงสาวอุทานเมื่อก้าวนำเข้าไปในห้องรับแขกแล้วพบเก้าอี้ล้ม ระเนระนาด แจกันแตกกระจาย ดอกไม้มีร่องรอยถูกเหยียบย่ำ แม้แต่ ผ้าม่านเก่าๆ ก็ถูกกระซางจิกขาดลงมาอยู่บนพื้น ลึกเข้าไปด้านในยังพบ ข้าวของกระจุยกระจาย แตกหักเสียหายอีกนับไม่ถ้วน

“แม่” ตะวันใสร้องเรียกหามารดาด้วยความเป็นห่วง ร่องรอยตระหนก ปรากฏชัดอยู่ในสีหน้าและแววตา “แม่อยู่ไหน”

คนเรียกวิ่งพรวดพราดเข้าไปด้านใน ภาณิดาและนายเจือพลอยตกใจ เมื่อเห็นสภาพของบ้านเช่าที่มีร่องรอยการบุกรุก

“แม่...แม่” เสียงเรียกที่สั่นสะท้านของตะวันใสทำให้คนทั้งสองต้อง รีบรุดตามเข้าไป แล้วก็พบสตรีรูปร่างผอมบางอยู่ในอ้อมแขนของตะวันใส หญิงลูกครึ่งผู้นั้นมีร่องรอยการทำร้ายร่างกาย ผมเผ้าหลุดลุ่ย แก้มช้ำบวม ปากแตก หมดสตืออยู่ในสภาพมีอกมท้อง คาดว่าก่อนสลบคงถูกกระแทก อย่างแรงบริเวณนั้น

“เดื่อนวาด ใครมันทำถึงขนาดนี้” นายเจืออุทาน

ภาณิดาเองก็ตกตะลึง แต่พอได้สติก็ช่วยปฐมพยาบาล ไม่นานร่างนั้นก็ ชี้นับตัว เสียงครางแผ่วๆ ลอดออกมาจากริมฝีปากที่แตก ก่อนจะล้มตาคู่ ขึ้นมาด้วยสีหน้าเหเยก เดื่อนวาดกับบุตรสาวมีหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกัน คำความงามยังปรากฏชัดแม้ว่าจะตราตรำงานหนักจนร่างกายผ่ายผอม

“แม่”

“ตะวัน...”

“มันเกิดอะไรขึ้นหรือแม่”

“เป็นความผิดของแม่เอง” เสียงบอกของผู้เป็นแม่สิ้นเครือ แผ่วโหย น้ำตาลอ “แม่ขอโทษนะลูก”

“ขอโทษทำไม แม่บอกตะวันสิ ว่าใครทำอะไรแม่”

“พวกเขามาทวงหนี้ แต่แม่ไม่มีให้”

ตะวันใสคาดไม่ถึง ถามอย่างร้อนใจ “หนี้อะไร ทำไมตะวันไม่เคยรู้”

“หนี้นอกระบบละสิ มันถึงได้ทำเอาขนาดนี้” นายเจือพอจะเดาได้จึง
แทรกขึ้น

เดือนवादหลบตาลูกสาว ผู้เป็นลูกเห็นกิริยาเช่นนั้นของมารดา ก็เข้าใจ
ได้ทันที

“แม่กู้เงินมาให้ตะวันเรียนใช้ไหม”

มารดาอึ้งไป ก่อนพยักหน้ายอมรับในที่สุด

“โธ่แม่...”

ตะวันใสกอดมารดา น้ำตาซึม ภาวนาเห็นแล้วรู้สึกเหมือนมีอะไรมา
จุกอยู่ที่คอหอย

เดือนवादได้แต่พูดซ้ำๆ “แม่ขอโทษนะลูก”

“ตะวันต่างหากที่ต้องขอโทษ ตะวันทำให้แม่ต้องลำบาก”

“ตะวันไม่ได้ทำให้แม่ลำบาก แม่ต่างหากที่ไม่เอาไหน” ผู้เป็นแม่พูด
อย่างเสียใจ

“แม่อย่าพูดอย่างนั้น แม่เป็นแม่ที่ดีที่สุด” ลูกสาวดันตัวออกก่อนจะ
ถาม “เจ้าหนี้ของแม่เป็นใคร ตะวันจะไปพูดให้รู้เรื่อง มันไม่มีสิทธิ์ส่งคนมา
ทำร้ายแม่แบบนี้”

หน้าตาตะวันใสเอาเรื่อง เดือนवादเห็นแล้วกลัวใจ จึงไม่ยอมบอก
ได้แต่กล่าวเสียงแผ่ว

“แม่ไม่อยากให้ตะวันไปมีเรื่องกับเขา”

“แม่เอ็งพูดถูกนะตะวัน เอ็งเป็นผู้หญิงตัวแค่นี้ จะไปสู้รบตีกับ
เขาได้ยังไง”

“แล้วลุงเจือจะให้ฉันปล่อยให้แม่ต้องเจ็บฟรีแบบนี้หรือ”

“เจ็บแค่นี้แม่ทนได้ แต่แม่คงทนไม่ได้ถ้าเห็นลูกต้องเป็นอะไรไปเพราะ
แม่ ให้แม่ตายเสียยังจะดีกว่า” พูดแล้วเดือนवादก็ร้องไห้ออกมาอีก

“เอาอย่างนี้ เรื่องนี้ฉันจะช่วยเคลียร์ให้” ภาจินต์เอ่ย
เดือนวาดจึงหยุดร้องไห้ มองสตรีที่สูงวัยกว่าด้วยสีหน้าพิศวง

“คุณ...”

“ฉันชื่อภาจินต์ เป็นป้าของภูเพชร” เธอแนะนำตัวเอง “เป็นหนี้เขา
เท่าไร”

“เอ่อ...”

“ตะวันใสช่วยชีวิตหลานชายฉันไว้ ฉันจึงอยากจะตอบแทน”

“อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยคะ มันมากเกินไป ฉันกับลูกรับไม่ได้หรอก”
เดือนวาดปฏิเสธเสียงอ่อน แล้วหันไปทางลูกสาว “ตะวันเองก็คงไม่ได้หวัง
สิ่งตอบแทนจากการช่วยชีวิตใคร... ใช่มั้ยลูก”

“ค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้สตรีที่เสนอความช่วยเหลือ “ตะวันขอบคุณ
สำหรับน้ำใจของคุณภาจินต์ แต่ตะวันรับเงินใครฟรีๆ ไม่ได้จริงๆ”

“แต่เธอไม่ได้รับเงินฟรีๆ นี่นา เธอช่วยชีวิตหลานชายฉันไว้ทั้งคน
เงินแค่เห็นก็ไม่มากไปกว่าชีวิตหลานชายฉันหรอก”

“ตะวันไม่ขอได้ชื่อว่าเป็นคนฉวยโอกาสรับผลประโยชน์จากการ
ช่วยชีวิตใคร โดยเฉพาะหลานชายคุณภาจินต์ด้วยแล้ว หากตะวันรับเงิน เขา
ต้องดูถูกตะวันแน่”

“เธอคิดมากเกินไปหรือเปล่า ทำไมไม่เห็นว่าเราต่างช่วยเหลือซึ่งกัน
และกัน เธอกับแม่กำลังลำบาก ในเมื่อฉันอยู่ในฐานะที่ช่วยได้ ฉันก็อยาก
ช่วย”

“ขอให้ตะวันได้หาทางช่วยเหลือตัวเองก่อนดีกว่าค่ะ”

“เธอรู้แล้วหรือว่าแม่เธอเป็นหนี้อยู่เท่าไร”

พอถูกถามแบบนี้ตะวันใสก็เหลือบมองมารดา เอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

“คงไม่ถึงแสนใช่ไหมแม่”

เดือนวาดอึ้งๆ อักๆ “ตอนแรกมันก็ไม่ถึงหรอก แต่พอดอกทบตัน
ต้นทบดอก ไปๆ มาๆ ไม่รู้จะทำไม่มันถึงพุ่งพรวดขึ้นไปหลายเท่า”

ลูกสาวกลืนน้ำลายอย่างฝืดๆ ก่อนจะกลืนใจถาม “แล้วตกลงมันเท่าไรกันล่ะจ๊ะ”

ผู้เป็นแม่ชูสามนิ้ว ทำเอานัยน์ตาคมโตแทบถลน ร้องอุทาน

“สามแสน”

“จ๊ะ”

“ยังงี้มันปลิ้นกันชัดๆ”

“ແ່ละเอ็ง ไอ้ตะวัน ต้องทำงานอีกกี่ปีถึงจะพอใช้หนี้” นายเจือโคลงหัวพลางกล่าว “ดอกเบี้ยบานเบอะ ว่าแต่เอ็งมีงานประจำทำกับเขาแล้วเรอะ”

คนถูกถามหน้าเซียว ตอบอ่อยๆ “ฉันก็สมัครไปแล้วหลายที แต่ยังไม่มีที่ไหนเรียกตัวเลย”

“เอาอย่างนี้ ถ้าเธอไม่ยอมรับเงินฉันฟรีๆ เธอมาทำงานให้ฉันก็แล้วกัน แล้วฉันจะเคลียร์หนี้ให้แม่เธอก่อน จะได้สบายๆ ไป ไม่ต้องมานั่งใช้หนี้ทบตันทบดอกอะไรอีก” ภณิดาช่วยคิดหาทางออก

ตะวันใสสนใจขึ้นมาทันที รีบถามโดยเร็ว “คุณภณิดาจะให้ตะวันทำงานอะไรคะ”

“เธออยากทำงานอะไรล่ะ” สตรีวัยห้าสิบเศษถามกลับยิ้มๆ

“งานอะไรก็ได้ค่ะที่สุจริต ตะวันไม่เกี่ยงงานหรอก คุณภณิดาอยากให้ตะวันทำอะไร สั่งมาได้เลย”

“แปลว่าเธอตกลง”

“ค่ะ”

“ดี...เอาเป็นว่าฉันจะกลับไปคิดดูก่อนว่าจะให้เธอทำงานอะไร ส่วนตอนนี้ฉันอยากให้เดือนวาดไปกับฉัน ไปเคลียร์หนี้กับเจ้าหนี้ให้เรียบร้อย จะได้หมดเรื่องกันไปเสียที”

๓

ภายหลังจัดการเรื่องหนี้สินให้เดือนवादเสร็จเรียบร้อยแล้ว ภณิดาก็พาสตรีผู้อ่อนวัยกว่ามาตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล โดยมีตะวันใสติดสอยห้อยตามมาดูแลมารดาอย่างใกล้ชิด ภณิดาจับตามองตะวันใสอยู่เงียบๆ รู้สึกชื่นชมที่อีกฝ่ายรักและเอาใจใส่ผู้เป็นแม่ ฟังเสียงซักถามอาการจากหมอ ก็รับรู้ได้ถึงความห่วงใยลึกซึ้ง เจ้าตัวมีสีหน้าดีขึ้นเมื่อหมอบอกว่า

“คุณแม่คุณแม่แค่พักกายนอกเท่านั้น แผลแตกที่ปากหมอใส่ยาให้แล้ว โดยรวมไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง อาจจะมีอาการระบมบ้าง หยุดทำงานสักสองสามวันก็จะดีขึ้น”

ภณิดาพลอยโล่งใจไปด้วย จึงปล่อยตะวันใสไว้กับมารดา แล้วละไปเยี่ยมมหลานชาย เธอเดินมาจนเกือบจะถึงห้องที่ภูเพชรพักรักษาตัวอยู่ ก็เห็นพยาบาลพิเศษที่จ้างมาเปิดประตูออกมาจากห้องอย่างรวดเร็ว หน้าตาเหมือนคนกำลังจะร้องไห้ ภณิดาตกใจ รีบเข้าไปถามพยาบาลผู้นั้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“คุณภูเพชรใส่ดิฉันออกมาละ เขาบอกว่าไม่ต้องการพยาบาลพิเศษ

หาว่าดิฉันน่ารำคาญ ถ้าดิฉันไม่ออกไป เขาจะเลิกเกรงใจ แล้วเขาก็ปิดแก้วน้ำกระเด็น” อีกฝ่ายพูดเสียงเครือ ก่อนลงท้ายด้วยประโยคที่ว่า “คุณหาคนอื่นมาเป็นพยาบาลพิเศษแทนดิฉันเถอะค่ะ”

พุดจบพยาบาลสาวก็จากไปไม่เหลียวแล ภณิตาแทบจะกุมขมับ เจ็บแค่นี้หลานชายเธอก็ยังแผลงฤทธิ์ได้ สงสัยโรคเกลียดผู้หญิงกำเริบ แบบนี้ใครจะกล้ามาดูแลเขา ขณะที่สตรีวัยห้าสิบเศษกำลังใช้ความคิด ก็เหลือบไปเห็นนายเจือเดินมาพอดี

“ไอ้ตะวันมันขอพามากลับบ้านไปพักก่อนก่อน มันฝากผมมาขอบคุณคุณภณิตาอีกครั้ง มันบอกว่าหากคุณภณิตามีนงานอะไรก็เรียกใช้มันได้ทุกเวลา มันพร้อมทำงานให้คุณทุกเมื่อเลยครับ”

คำบอกของคนดูแลสวนช่วยจุดความสว่างขึ้นในสมองของภณิตา เธอนึกออกแล้วว่าจะให้ใครมาดูแลหลานชาย

วันต่อมาลุงเจือกับเจ้าจุ่นมาหาตะวันใสแต่เช้า

“แม่เอ็งเป็นยังไงบ้างวะไอ้ตะวัน” ชายวัยกลางคนเอ่ยถาม

“ก็ย่ำระบมอยู่ แต่สบายใจขึ้นมาก คงจะหายเร็วอยู่หรอก” คนถูกถามตอบเสียงใส แล้วเอ่ยขึ้นอย่างตื้นตัน “ฉันไม่รู้จะขอบคุณคุณภณิตายังไงลูก”

“เข้ามาวันนี้นอกจากจะมาถามอาการแม่เอ็งแล้ว คุณภณิตายังให้ข้ามาถามว่าเอ็งพร้อมจะไปทำงานให้คุณภณิตาได้เมื่อไร ตอนนั้นเธอมีงานสำคัญที่จะให้เอ็งทำ แต่ก็ไม่อยากเร่งรัด เพราะรู้ว่าแม่เอ็งยังเจ็บอยู่”

ผู้เป็นแม่ลุกออกมาจากห้องด้านในได้ยื่นเข้าพอดีจึงรีบบอก

“ไปทำงานให้คุณภณิตาเถอะตะวัน แม่ไม่ได้เจ็บหนักถึงขนาดต้องนอนแช่ แม่ดูแลตัวเองได้”

ตะวันใสรีบลุกไปประคองมารดา แต่เจ้าจุ่นไวกว่าเหมือนคอยท่าอยู่แล้ว

“จูนดูแลหน้าเดือนवादให้เอง ลูกพี่ไม่ต้องห่วง ไปทำงานให้สบายใจได้
เลยครับ” เจ้าตัวพูดพลางประคองมารดาตะวันใสไปนั่งที่เก้าอี้ สร้างความ
พิศวงให้เธอได้มากพอควร

“วันนี้เองดูเป็นเด็กดีมีความเอื้อเฟื้อมากเป็นพิเศษเลยนะไอ้จูน”

“ແหม จูนเป็นลูกน้องพี่ ก็อยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ แล้วพูดก็พูด
เถอะ ได้ดูแลหน้าเดือนवाद ดีกว่าต้องดูแลคนอื่นแยะเลย”

ฟังแล้วคนเป็นลูกพี่ชักสงสัย คิวเรียวสวยขมวดเข้าหากันเล็กน้อย
เมื่อเอ่ยถาม “คนอื่นที่เอ็งว่านี่หมายถึงใคร”

“ก็...ก็คนอื่นที่ไม่ใช่หน้าเดือนवादนะสิ” เจ้าจูนตอบโดยไม่สับสนแล้ว
รีบบอก “งานสำคัญรออยู่ พี่ตะวันไปเถอะ ไม่ต้องห่วงทางนี้”

ดูท่ามันนอยากจะให้ลูกพี่มันไปทำงานเสียจริงๆ จนหญิงสาวอดตั้งต้นตัน
ในความมีน้ำใจของมันไม่ได้

“ถ้านั้นข้าฝากแม่ข้าด้วยนะไอ้จูน”

“แม่เอ็งไม่เป็นไรแน่ ข้าจะช่วยดูแลให้อีกแรง” ลุงเจือกก็พลอยให้ความ
เอื้อเฟื้อไปอีกคน “คุณภณิดาอยู่ที่บ้านสวน เอ็งไปหาได้เลย โชคดีนะ” ตอน
ท้ายอวยพรให้อีกต่างหาก ทั้งลุงทั้งหลานช่างดีต่อตะวันใสเหลือเกิน

หญิงสาวจึงรีบเข้าห้อง เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่แล้วแต่งเนื้อแต่งตัวให้
เรียบร้อย ก่อนไปพบสตรีผู้ใจดีที่บ้านสวนด้วยความกระตือรือร้นที่จะ
ทำงานสำคัญที่อีกฝ่ายมอบหมายให้

ไม่เกินสิบนาทีต่อมา ตะวันใสก็มาอยู่ตรงหน้าภณิดา

“มาเร็วดีจริง” ภณิดายิ้มรับ แล้วเอ่ยถาม “พร้อมที่จะทำงานแล้ว
หรือยัง”

“พร้อมค่ะ” ตะวันใสตอบไปแล้วก็ได้เห็นแววพึงพอใจในดวงตา
อีกฝ่าย ทำให้เธอยินดียิ่ง พูดต่ออย่างเอางานเอាកาร “คุณภณิดาจะให้ตะวัน
ทำอะไร สั่งมาได้เลยค่ะ”

“ฉันอยากให้เธอดูแลหลานชายฉันจนกว่าเขาจะหายดี”

คำบอกนั้นทำเอาหญิงสาวยิ้มค้าง ขณะร้องในใจ
นี่หรืองานสำคัญ

มิน่าล่ะ เจ้าจุ่มมันถึงได้อยากให้ลูกพี่มันมาทำงานเสียนัก ที่แท้มันก็
กลัวว่าตัวเองจะตกที่นั่งลำบาก ถึงได้อยากให้ลูกพี่มารับกรรมแทน ลุงเจือ
ก็อีกคน ไม่ยอมบอกอะไรล่วงหน้า คงกลัวว่าเธอจะปฏิเสธ ได้แต่อวยพร
ให้โชคดี ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง ตะวันใส่นึกเช่นเขี้ยวทั้งล่งทั้งหลาน

“ทำไม...มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” ยิ้มของเธอคงจะเจื่อนไป ภณิดาจึง
สงสัย

“เปล่าค่ะ ไม่มี”

หญิงสาวพยายามนึกยิ้มเต็มที่ ในเมื่อเคยพูดเองว่าไม่เกี่ยงงาน แล้ว
จะมาถืออดได้อย่างไร ตอนนั้นภณิดาคือนายจ้างที่เธอต้องทำงานให้คุ้มกับ
ค่าจ้างแสนแพงที่อีกฝ่ายจ่ายไปแล้วล่วงหน้า เพราะฉะนั้นไม่ว่าภณิดาจะ
มอบหมายงานอะไรให้ ตะวันใส้ก็ควรยิ้มรับอย่างหน้าชื่น

ภูเพชรหลับไปนาน ครั่งสุดท้ายที่ชายหนุ่มโวยวายจะออกจาก
โรงพยาบาล ไม่รู้ว่าหมอนิดยาอะไรให้ เขาถึงได้ง่วงจนลืมตาไม่ขึ้น มาถึง
ตอนนี้ฤทธิ์ยาคงจะหมด เลยทำให้เขาารู้สึกตัวขึ้นมาได้ แต่ก็ยังไม่ตื่นเต็มที่
ชายหนุ่มรู้สึกคอแห้ง

“น้ำ...”

พอเขาหลุดปากออกมา แก้วน้ำพร้อมหลอดดูดที่ตั้งอู่ได้ก็ถูกยื่นมาให้
รวดเร็วทันใจ ชายหนุ่มดูดน้ำจนเกือบจะหมดแก้ว เมื่อได้น้ำก็ดูเหมือนว่า
ประสาทจะตื่นตัวขึ้น ภูเพชรเพิ่งสังเกตเห็นว่าผู้ที่ป้อนน้ำให้คือสาวน้อยหน้าตา
คมโตสีน้ำตาลอ่อน ผมยาวประบ่าสีเดียวกับดวงตา จมูกโด่งเด่นชัดอย่าง
คนที่มีเชื้อฝรั่งปน ผิวพรรณหมดจดผุดผ่อง

“เธอเป็นใคร”

“ฉันชื่อตะวันใส”

คล้อยคล้ายคล้อยคลาว่าจะเคยเห็นที่ไหน แต่ชายหนุ่มยั้งนี้ก็ไม่ออก
 “ไม่ต้องทำหน้าแปลกใจขนาดนั้นหรอก คุณภานิดาสั่งให้ฉันมาดูแล
 คุณนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจนกว่าคุณจะหายดี”

คำบอกของเจ้าตัวทำให้คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากันอย่างไม่พอใจ
 จึงส่งเสียงไป

“ออกไป”

ตะวันใสทำหูทวนลม เลยถูกคนจับมองตั้งแต่หัวจดเท้า

“ฉันบอกให้ออกไปไ้ ฉันไม่ชอบให้ใครมารุ่นวาย ฉันเกลียดผู้หญิง
 โดยเฉพาะผู้หญิงอย่างเธอ”

คนถูกตะเปิดฉุนก็ก โปงหัวขึ้นมาได้ ก็ของขึ้นทันที ผู้หญิงอย่าง
 เธอมันเป็นยังไงไม่ทราบ ตะวันใสไม่ทันจะได้ถามคำนั้นเพราะเสียงเคาะ
 ประตูดังขึ้นเสียก่อน ก่อนใครคนหนึ่งจะก้าวเข้ามา ทำให้เธอต้องทัก

“อ้าว...หมวด”

“ตะวัน” สีหน้าอีกฝ่ายแฝงไว้ด้วยความยินดีระคนประหลาดใจ เขา
 ถามด้วยน้ำเสียงชวนฟัง “มาทำอะไรที่นี่ครับ”

“ตะวันมาทำงานให้คุณภานิดาค่ะ แล้วหมวดล่ะคะ”

ภูเพชรที่นอนมองรู้สึกไม่สบายอารมณ์เพิ่มขึ้น จึงทะลุดกลางปล้อง “นี่
 ถ้าจะจับกันก็ไปจับที่อื่น ไร้คาญ”

หญิงสาวสะดุ้ง หันมาทำตาเขียว रिमฝีปากได้รูปขยับเหมือนอยากจะ
 สวนอะไรออกมา แต่แล้วก็ยั้งไว้ หันไปพูดกับนายตำรวจแทน

“ถ้าหมวดนิติมีธุระอะไรกับคุณภูเพชรก็เชิญได้เลยค่ะ ตะวันขอตัว
 ก่อน” พูดจบคนพูดก็ผละออกนอกห้องไปโดยเร็ว ตะวันใสกำลังโมโห แต่
 นายตำรวจหนุ่มเข้าใจว่าเธออาย จึงได้แต่ยิ้ม ทว่าไม่วายถึงคนป่วยเมื่อก้าว
 ไปหยุดอยู่ข้างเตียง

“คุณไม่น่าพูดแบบนี้”

“จะพูดแบบไหนมันก็เรื่องของผม” ชายหนุ่มสวนกลับหัวนๆ

“เธอเป็นคนช่วยชีวิตคุณไว้ ถ้าไม่ได้ตะวันส่งเสียงทำให้คนร้ายหนีไป แล้วช่วยพาคุณมาโรงพยาบาล ป่านนี้คุณอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“ผมไม่เคยขอให้ใครช่วย”

นิติพอจะได้ยินกิตติศัพท์เรื่องอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของอีกฝ่ายมาบ้าง จึงไม่อยากจะถือสา

“เอาละ ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อเถียงกับคุณหรอกนะ ผมอยากให้คุณเล่า ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นให้ละเอียด”

“ไม่มีอะไรมาก แค่เดินชนกันแล้วก็มีเรื่องชกต่อย” ภูเพชรพูดเหมือนไม่ใส่ใจ ทำให้ตำรวจหนุ่มต้องใช้ความอดทนในการซักถามมากพอดู

ตะวันใสทำหน้าที่บอกบุญไม่รับเมื่อได้พบกับลุงเจือและเจ้าจุ่นในตอนเย็น

“เป็นยังไงบ้างวะไอ้ตะวัน” ชายวัยกลางคนเลียบๆ เคียงๆ ถาม

“เจ็บใจ”

“คุณภูเขาทำอะไรเอ็งเรอะ”

“เขาก็เอ็ดตะโรใสฉัน แล้วใสฉันไปให้พันทหน้าเขา พุดอยู่ได้แต่คำว่าเกลียดผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงอย่างฉัน” ยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห คนพุดชี้เข้าหาตัวเอง “ผู้หญิงอย่างฉันมันเป็นอย่างไงหรือลุง”

สองลุงหลานมองหน้ากันแล้วร้องอ้อ

“คุณหนูนะ เป็นโรคเกลียดผู้หญิงสวย ถ้าเขาใช้คำพุดแบบนั้น เอ็งจงภูมิใจเถอะ ว่าเอ็งหน้าตาดี”

“จริงครับ พี่ตะวัน” เจ้าจุ่นเสริมคำพุดของลุง แล้วบอกต่อ “คุณหนูเคยผิดหวังในความรัก ถูกผู้หญิงสวยทำให้ซ้ำใจ เขาก็เลยเกลียดผู้หญิงสวย แสดงว่าพี่ตะวันเข้าข่ายเป็นผู้หญิงสวยในสายตาคุณหนู ก็เลยถูกเกลียด”

เวรกรรม ฟังสองลุงหลานวิเคราะห์แล้วเธอควรจะมีใจม้ายเหี้ย

“เอ็งพุดเป็นตุเป็นตะเซียวนะเจ้าจุ่น ทำอย่างกับรู้ลึกรู้จริง เป็นเด็ก

เป็นเล็กรู้เรื่องพวกนี้ได้ไง หรือว่าเ็งกับลุงเจ็ยเตี้ยมกันมา” ตะวันใสหรีตะ
ทำท่าสงสัย

“เฮี้ย...ไม่ได้เตี้ยม” ลุงเจ็ยปฏิเสธ ในขณะที่หลานชายยืนย่น

“จุ่นพูดเรื่องจริงนะพี่ตะวัน ไธ จุ่นนะอายุสิบขวบแล้ว ทำไมจะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร” มันพูดด้วยท่าทางแก้แค้นแล้วเล่าให้ฟังต่อ “ตอนคุณญมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ ตีมเหล้ายังกะตีมน้ำ พอมาได้ที่ก็มีกระบวยอะไรต่อมิอะไรออกมา จุ่นถึงได้รู้ว่าคุณญเกลียดผู้หญิงสวย เพราะผู้หญิงสวยทำให้เขาซ้ำใจ”

“จริงหรือลุงเจ็ย” ตะวันใสหันไปถามผู้สูงวัยกว่า

“เออสิวะ ข้าเองก็ได้ยินมากับหู ไม่งั้นจะเอามาพูดได้ไง”

คนฟังหน้าเหย บ่นเสียงดัง

“นี่แปลว่านอกจากนี้เสียแยะแล้วยังติดเหล้าอีกต่างหาก แบบนี้ฉันก็ช่วยนะสิ ท่าทางเขาเหมือนคนโรคจิตยังงั้นไม่รู้ วันดีคืนดีเขามิลุกขึ้นมาหักคอฉันหรือ”

๑

เห็นตะวันไสซักริวตกจรีต ลุงเจ็กรีบพูด “คุณงูไม่ได้ติดเหล่า เขา เลิกตีไปแล้ว เอ็งไม่ต้องกลัวว่าเขาจะลุกขึ้นมาหักคอเอ็งหรอก คุณงูถูก แหวงขนาดนั้น ต่อให้ฤทธิ์มากแค่ไหนก็ลุกขึ้นมาทำอะไรเอ็งไม่ได้ ข้าว่าเอ็ง เลิกคิดในแง่ร้ายดีกว่า”

จริงแฮะ เจ็บขนาดนั้นคงลุกขึ้นมาทำอะไรเธอไม่ได้แน่ แต่ตะวันไส ยังสนเท่ห์ จึงย้อนถาม

“ไหนไอ้จุ่นบอกว่าเขาตีมาแล้วยังกะตีมน้ำ แล้วทำไมถึงเลิกตีได้”

“เรื่องนี้จุ่นกับลุงเจ็กรีบก็ยุ่งๆ อยู่” เจ้าจุ่นยันคิ้วพยายามทบทวนความ จำ “วันสุดท้ายที่คุณงูตีมาแล้ว คุณงูติดตามที่นี้ ตอนแรกเธอเกลี้ยกล่อม ให้คุณงูเลิกตีมัน พูดอยู่นาน แต่ก็ไม่เป็นผล ไข่ม้อยลุงเจ็กรีบ”

“ใช่ คุณงูเล่นบทคือเจียบ เดินหนีเข้าห้อง” ชายวัยกลางคนสั่นบสนุน คำพูดหลานชายแล้วเล่าต่อ “ข้าได้ยินคุณงูติดตามส่งเสียงอยู่หน้าห้องอย่าง เหลืออด เธอพูดว่า ถ้าอยากตีมันก็ตามใจ จะไม่ห้ามอีก เธอว่าเธอเป็นลูกพ่อ ได้เชื่อพ่อมามาก เขาถึงได้เป็นแบบนี้ เธอเสียใจแทนแม่ของเธอ แล้วคุณ

ภณิดาก็กลับไป”

“หลังจากนั้นจุ่นกับลุงเจือก็ได้ยินเสียงแก้วแตกขนาดใหญ่ คุณญา ขวดเหล้าทั้งหมด” เด็กชายพูดต่ออีก “นับจากวันนั้นเป็นต้นมา เขาก็เลิกดื่ม ไปเลย”

ได้ยินคำบอกเล่าของลุงเจือและเจ้าจุ่นแล้วคนฟังซັกสงสัย

“นั่นที่เขาของขึ้นบ่อยๆ นี่ เป็นผลจากการที่เขาอดเหล้าหรือเปล่า”

“อาจจะมีส่วน” ลุงเจือคิดเช่นเดียวกัน สีหน้าบอกถึงความเห็นใจ “เพราะนั่นเอ็งก็อย่าไปถือสาคุณญเลย ว่าไปแล้วเขาก็หน้าสงสาร”

“แต่ฉันสงสารตัวเองมากกว่า” ตะวันโล่งมิง่า

“เอาน่า ถือชะว่าเอ็งทำเพื่อคุณภณิดา อดทนหน่อยเถอะวะ” ชายวัย กลางคนกล่าวตบท้าย

หญิงสาวถอนใจยาว ถ้าไม่ใช่เพราะติดหนี้บุญคุณสตรีผู้นั้น เธอก็คง หมดความอดทนไปนานแล้วเหมือนกัน

มีคนส่งดอกไม้มาให้เขา มันถูกจัดเข้าช่อมาอย่างสวยงาม แต่ทันที ที่ภูเพชรเห็นชื่อบนแผ่นการ์ดที่ติดอยู่กับช่อดอกไม้ ชายหนุ่มก็ปาออกไปสุด แรง ทั้งที่การกระทำแบบนั้นส่งผลให้ต้องตัวเองด้วยความเจ็บปวดเพราะ กระแทบกระเทือนบาดแผลที่ถูกแทง

จังหวะนั้นมีคนเปิดประตูเข้ามาพอดี ผู้เคราะห์ร้ายเลยโดนช่อดอกไม้ กระแทกเข้าใส่เต็มหน้า

“พ่อแก้วแม่แก้ว!”

ภูเพชรจำเสียงอุทานได้จึงโพล่งออกมา “ยายตัวแสบ”

พอหายตกใจ ตะวันโล่งก็เดือตดาล ส่งเสียงอย่างไม่พอใจ

“ฉันรู้ว่าคุณไม่ชอบหน้าฉัน แต่ทำไมต้องทำกันถึงขนาดนี้”

“ฉันจำเธอได้แล้ว มีนาละ ถึงรู้สึกคุ้นๆ” เขาพูดไปคนละเรื่อง ทำเอา หญิงสาวมองตาขวาง บอกด้วยน้ำเสียงที่เน้นหนัก

“ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้ละ”

“เรื่องอะไรฉันจะต้องขอโทษ ที่เธอยังหาว่าฉันหน้ายักษ์ ยายตะวัน
ແປບ”

คนถูกเปลี่ยนชื่อหน้าแดงกำด้วยความโกรธ ภณิดาเดินเข้ามาพอดี
เห็นสีหน้าท่าทางของหญิงสาวก็เห็นกสงสัย และยังสงสัยมากขึ้นเมื่อเห็น
ช่อดอกไม้ตกอยู่บนพื้น

“เกิดอะไรขึ้น แล้วทำไมดอกไม้ถึงมาอยู่ตรงนี้”

“พอตะวันเปิดประตูเข้ามาฉันก็กระแทกหน้าตะวันพอดี ถ้ามหลาน
ชายคุณภณิดาดูสิคะ ว่าทำไม”

คำบอกของตะวันใสทำให้ผู้เป็นป้ามองหลานชายอย่างตำหนิ

“ภู เธอทำเกินไปแล้วนะ ขอโทษตะวันใสเดี๋ยวนี้”

นอกจากเขาจะไม่ทำตามคำสั่งของเธอแล้ว ภูเพชรยังไม่ยอมรับว่า
ตัวเองเป็นฝ่ายผิด

“เรื่องอะไรผมจะต้องขอโทษ ยายนี่อยากเปิดประตูทะเล่อทะล่าเอา
หน้าเข้ามารับช่อดอกไม้เอง ช่วยไม่ได้”

คำพูดนั้นยียวนกวนโทสะเหลือรับ ตะวันใสไม่อยากจะเปิดอะไรออก
มาต่อหน้าผู้มีพระคุณ จึงหมุนตัวออกจากห้องนั้นไปอย่างรวดเร็ว

ภณิดาเพิ่งเห็นการ์ดที่ตกอยู่จึงหยิบขึ้นมาดู ก่อนมองหลานชายด้วย
แวตาทื่ออ่อนลง “เธอคงไม่ได้ตั้งใจวางดอกไม้ช่อนี้ใสตะวันใสสินะ”

ต้นเรื่องไม่ตอบ ได้แต่เบือนหน้าไปทางอื่นเสีย

ผู้เป็นป้าส่ายหน้า เดินออกจากห้องมาแล้วมองหาตะวันใส พบว่านั่ง
สงบสติอารมณ์อยู่ที่เก้าอี้ริมระเบียง จึงเดินไปนั่งลงข้างๆ ก่อนหันไปบอก

“นายภูไม่ได้ตั้งใจวางดอกไม้ช่อนั้นใส่หน้าเธอหรอก เขาแค่ปาช่อ
ดอกไม้ทิ้ง แต่บังเอิญว่าเธอเปิดประตูเข้าไปพอดี ถ้าเปลี่ยนเป็นฉันเปิดประตู
เข้าไปตอนนั้น ดอกไม้นั้นมันก็คงจะโดนหน้าฉันเข้าเต็มๆ”

เจ้าตัวเฒ่หน้าขึ้นมายิ้มจืดๆ ก่อนจะเอ่ยตามตรง “หลังจากทบทวน

ดูแล้ว ตะวันก็คิดว่าหลานชายคุณภณิดาไม่น่าจะรู้ว่าคนที่เปิดประตูเข้าไปเป็นใคร แต่คำพูดของเขาก็กทำให้ตะวันอดโมโหไม่ได้ซะ”

“อย่าถือสาเขาเลย เมื่อก่อนนายภูไม่ใช่คนแบบนี้หรอก เธอคงเคยได้ยินเรื่องของเขามาบ้างแล้ว”

“คะ ได้ยินมาคล้ายๆ ว่าเขาถูกผู้หญิงหักอก”

“มันไม่ใช่แค่นั้นหรอก สิ่งที่เขาเจอมามันหนักหนาสาหัสยิ่งกว่า”

คนฟังทำหน้าพิศวง และพบว่าภณิดาตั้งใจไปเล็กน้อยคล้ายตัดสติใจ

“จริงๆ แล้วฉันก็ไม่อยากเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง แต่ถ้าไม่เล่าเธอก็คงไม่เข้าใจว่าทำไมหลานชายฉันถึงเป็นไปไม่ได้ขนาดนั้น เธอสัญญากับฉันได้ไหมว่าจะไม่เอาไปพูดที่อื่น”

“คะ ตะวันสัญญา”

เงียบไปเป็นครู่ กว่าภณิดาจะเอ่ยออกมาอีกครั้ง

“ผู้หญิงที่ภูเพชรกำลังจะแต่งงานด้วย ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต”

ตะวันใสคาคไม่ถึง จึงได้แต่นั่งอึ้งฟังเรื่องราวของเขากำลังถูกถ่ายทอดออกมาจากปากสตรีผู้มีคุณ

“หมอบพบว่าผู้หญิงคนนั้นตกเลือดเพราะกำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ นายภูไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน หลังการตายมีข่าวลือหนาหูว่าผู้หญิงคนนั้นมีความสัมพันธ์กับพ่อของเขา แล้วยังมีเรื่องคลิปจาวที่ส่อไปทางนั้น นายภูรับเรื่องนี้ไม่ได้ เขาแทบจะเป็นบ้า”

ภณิดายืนนการ์ตทีถือให้ผู้อ่อนวัยกว่าดู แล้วบอกเล่า

“ฉันส่งข่าวเรื่องนายภูถูกแทงได้รับบาดเจ็บสาหัสไปให้พี่ชระพ่อของเขาได้รับรู้ แต่ไม่ได้พูดกับพ่อเขาโดยตรงหรอก เลขาฯ รับเรื่องไว้ แล้วช่อดอกไม้ก็ถูกส่งมาในนามพ่อเขา นี่คือคำตอบว่าทำไมนายภูถึงได้ป่าดอกไม้ช่อนั้นมาโดนหน้าเธอ”

ได้ฟังเรื่องของเขาแล้ว ความโกรธของตะวันใสก็มลายไปกว่าครึ่ง ไม่นึกว่านายหน้ายักษ์จะมีเบื้องหลังที่น่าสะเทือนใจขนาดนี้

“อย่าโกรธหลานชายฉันเลยนะตะวันใส ถือซะว่าฉันขอร้อง ตอนนี้ใครๆ ก็ไม่กล้าเข้าใกล้เขา ฉันเห็นมีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นที่ไม่กลัวเขา ถ้าพ้นจากเธอแล้ว ฉันก็มองไม่เห็นใครอื่น ช่วยดูแลเขาหน่อยเถอะ นึกเสียว่าเอาบุญ”

ภูเพชร แปลกใจที่เห็นตะวันใสกลับมานั่งเฝ้าเขาเหมือนไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก่อน จนอดคิดไม่ได้ว่าเธอเป็นคนยังไงกันแน่

“คงจะได้ค่าจ้างจากบ้านฉันมามากละสิทำ ถึงไล่ไม่ยอมไป” ชายหนุ่มพูดตามความรู้สึกแสบที่ยังฝังแน่น แทนที่อีกฝ่ายจะไม่พอใจกลับยิ้มรับแล้วพูดออกมาเต็มปากเต็มคำ

“เยอะจนคุณนี่ไม่ถึงเขี้ยวละ”

คนฟังฉุนก็ขึ้นมาทันที “ผู้หญิงเห็นแก่ได้”

“อ๊ะ...คุณพูดอย่างนี้ก็ไม่ถูก” ตะวันใสส่ายนิ้วชี้ไปมาพาดว่า “การที่ฉันมาดูแลคุณ เพราะฉันเห็นแก่ปากคุณ ท่านไม่รู้จะไปจ้างใครแล้ว ฉันเห็นใจท่าน ไม่อยากให้ท่านกลุ้มใจ เลยคิดว่าไหนๆ ก็ไหนๆ ถือสาคุณไปก็ไม่มีประโยชน์ สู้ดูแลคุณให้ตลอดรอดฝั่งดีกว่า”

“อย่ามาอ้างว่าเห็นแก่ปากฉัน ผู้หญิงหิวเงินอย่างเธอ แค่อ้าปากฉันก็เห็นเข้าไปถึงตับไตไส้พุงแล้ว”

“โอ๊ย ชี้เกียดเถียงด้วย คุณอยากให้เห็นฉันเป็นยังไงที่สุดแล้วแต่คุณเถอะ” อีกฝ่ายปรับระดับเสียงเขาให้เอนลงแล้วตัดบท “นอนซะ อย่าฟุ้งซ่าน”

“ไม่ ฉันไม่นอน กล้าดียังไงมาปรับเตียงฉัน” ภูเพชรเอ็ดตะโร

แทนที่ตะวันใสจะครั้นคร้าม กลับขู่เขากลับ “คุณอยากจะหลับยาวๆ แบบวันก่อนอีกมั้ยละ ฉันจะได้บอกหมอให้ฉีดยาระงับประสาทให้”

ชายหนุ่มไม่อยากหลับยาวแบบวันก่อน เลยได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“อย่าให้ถึงที่ฉันบังก็แล้วกัน”

ตะวันใสยิ้มเห็นฟันสวย แล้วพูดออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน

“น่า...อย่าอารมณ์เสียไปหน่อยเลย ฉันไม่ได้เป็นศัตรูคู่อาฆาตของคุณสักหน่อย หัดปล่อยวางเสียบ้างเถอะ”

“หุบปากไปเลย เธอมันน่ารำคาญที่สุด”

“โอเค ฉันจะไปนั่งอยู่ตรงโน้น อยากได้อะไรก็เรียกละกัน” พูดจบคนพูดก็ทำท่ารูดซิปปาก แล้วเดินไปนั่งที่เบาะยาวสีครีมซึ่งตั้งอยู่ชิดผนัง ยายนี้กวบประสาทที่สุดในโลก
ภูเพชรหันหน้าไปทางที่ไม่ต้องเห็นเธอ และนอนอยู่ในที่นั่นจนกระทั่งหลับไป

หลังการตรวจครั้งล่าสุด แพทย์เจ้าของไข้ก็ขอคุยกับญาติผู้ป่วยที่รออยู่ด้านนอก โดยมีตะวันใสร่วมฟังอยู่ด้วย

“คนไข้ฟื้นตัวช้า เขาทานอาหารได้น้อย ถ้าขึ้นยังเป็นอย่างนี้อยู่อาจเกิดโรคแทรกซ้อนขึ้นได้ ญาติต้องช่วยกระตุ้นให้เขาทานอะไรให้มากกว่านี้นะครับ ที่สำคัญต้องช่วยให้เขาผ่อนคลาย ทำให้อารมณ์ดีขึ้น เพราะอารมณ์จะมีผลต่อเขา” หมอบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ยากลายเครียดอาจช่วยได้บ้าง แต่หมอยากให้ญาติช่วยกันมากกว่า พยายามหน่อยนะครับ”

พูดจบนายแพทย์ก็ขอตัวไปตรวจคนไข้รายอื่น ตะวันใสเห็นสีหน้าเป็นทุกข์ของภานิดาแล้วรู้สึกผิด

“ขอโทษนะคะคุณภานิดา ตะวันคงเป็นต้นเหตุที่ทำให้คุณภูเพชรทานอะไรได้น้อย”

“พูดอะไรอย่างนั้น ไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก ไม่ต้องคิดมาก”

อีกฝ่ายกลับปลอบเธอเสียอีก ยิ่งทำให้ตะวันใสรู้สึกผิดเข้าไปใหญ่ ที่ผ่านมาเธอได้ทำหน้าที่ดูแลภูเพชรอย่างสุดความสามารถแล้วหรือ ตะวันใสรู้อยู่เต็มอกว่าเธอกวบประสาทเขา พอเขาไม่พอใจก็ไม่ยอมกินอะไร เธอผิดเต็มๆ

“หลานชายฉันไม่ได้เพิ่งจะไม่เจริญอาหาร เขาไม่ค่อยกินอะไรมาก่อน

หน้านี้แล้ว ตั้งแต่ผู้หญิงคนนั้นตายไปพร้อมลูกในท้องที่เขาไม่รู้แน่ชัดว่าใคร เป็นพ่อเด็ก นอกจากข่าวลือที่ว่าพ่อของเขาเองคือคนคนนั้น นายภูก็ไม่เคยเห็นโลกนี้สวยงามอีกเลย”

ภนิดาพูดมาถึงตรงนี้ก็น้ำตาคลอ

“ฉันอยากได้หลานชายคนเดิมกลับมาเหลือเกิน พยายามพูดคุยกี่แล้ว แต่นับวันความหวังของฉันก็ช่างเลือนราง ฉันรักเขาเหมือนลูกในไส้ หากเขาเป็นอะไรไป ฉันคง...” เสียงคนพูดขาดหาย

คนฟังสัมผัสความรู้สึกขื่นขื่นได้ อีกฝ่ายมีบุญคุณกับเธอ แต่เธอได้ตอบแทนอะไรไปบ้าง ตะวันใสรู้สึกละเอียดใจจริงๆ

“คุณภูเพชรไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ คุณภนิดาไม่ต้องกังวลนะคะ นับแต่นี้ต่อไปตะวันจะดูแลเขาให้ดีที่สุด ตะวันสัญญา”

“ขอบใจมากนะ”

ทั้งสองกลับเข้าไปในห้อง ภนิดาพยายามจะยั้งจะยอให้หลานชายรับประทานอาหารที่ตนซื้อมา ในขณะที่ตะวันใสสงบปากสงบคำเป็นพิเศษ แม้แต่ภูเพชรยังรู้สึกผิดลั้งเกตุว่าวันนี้ยายตัวแทบกินอะไรผิดสำแดงมา หรือไปถึงได้เสียบนัก ไม่กวนประสาทเขาเช่นเคย หญิงสาวปอกแอปเปิลอย่างตั้งอกตั้งใจ แล้วฝานเป็นชิ้นๆ พอคำ

“อยากกินมะละกอสุก” จู่ๆ เขาก็พูดขึ้น

“หือ...” ผู้เป็นป้าทำเสียงประหลาดใจ มองหน้าหลานชายเหมือนไม่เชื่อหู

“เดี๋ยวตะวันไปซื้อให้ค่ะ” หญิงสาวบอกแล้วกระวีกระวาดออกจากห้องไปทันที

๕

กว่าจะวันใสจะกลับมาภูเพชรก็รับประทานอาหารเสร็จพอดี แต่ก็จัดว่ารวดเร็วจนชายหนุ่มคาดไม่ถึง เขามองแล้วคิด ทำทางเจ้าตัวเองจะวิ่งไปวิ่งกลับ เพราะเหงื่อเม็ดเล็กๆ เกาะพราวอยู่แถวไรผมและปลายจมูกโด่งสวย

“คนขายบอกว่าหวานเจี๊ยบ” ตะวันใสบอกป่าเขาแล้วรีบจัดใส่จาน ทว่ากิริยานั้นกลับทำให้ภูเพชรคิดไปในแง่ลบว่าเธอเอาใจป่าเขาแงๆ คงเพราะอยู่ต่อหน้าภวนิดา ถึงได้สงบปากสงบคำเรียบร้อยเป็นพิเศษ

งานมะละกอสุกถูกส่งผ่านมาทางภวนิดา

“ลองชิมสิภู สีสันน่ากิน” ผู้เป็นป่าใช้ส้อมจิ้ม ยื่นมาให้เกือบถึงปาก

“ผมอิ่มแล้ว” ภูเพชรกล่าวหน้าตาเฉย

“อ้าว...”

“ซักร่างนอน” เขายกมือปิดปากหาวแต่แอบชำเลืองมอง เห็นหญิงสาว ยืนทำตาปริบๆ ก็นึกสะใจ ดูซิจะทนไปได้สักแค่ไหน

“นั่นเอาไว้ตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ค่อยกินก็แล้วกัน” ภวนิดาตามใจหลานชาย

ตะวันไ้รับจามะละกอสุกไปวางไว้ แล้วปรับเตียงให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ภูเพชรหลับตาลง นอนนิ่ง หายใจสม่ำเสมอคล้ายคนนอนหลับ รอจนกระทั่งบ้ำเขาออกจากห้องไปแล้ว ชายหนุ่มจึงล้มตัวขึ้นมาอีกครั้ง คนเฝ้ารับถามทันที

“คุณนุต้องการอะไรหรือเปล่าคะ”

“ต้องการให้เธอออกไปจากห้อง” เขาพูดหัวงๆ ซักสี่หน้าสี่ “บ้ำฉันไปแล้ว จะมานั่งบนจิมบนเจอยู่ทำไม” ชายหนุ่มคาดว่าประเดี๋ยวจ้่าตัวต้องออกลายสว่นคำพูดกวนประสาทกลับมาแน่

แต่ผิดคาด ไม่มีคำใดสว่นกลับมา ตะวันไ้สหน้าจ้อย เดินออกจากห้องไปโดยดี ทำเอาภูเพชรซ้กสงสัยตงิดๆ ว่ายายตะวันแสบเป็นอะไรหรือเปล่าหว่า

ตะวันไ้ล่งจากตึกพิเศษมาถึงชั้นล่างก็ได้ยินเสียงเรียก

“ตะวัน”

คนถูกเรียกหันไปมอง เห็นนายตำรวจหนุ่มเดินเข้ามาหาด้วยหน้าตาแจ่มใส จึงเอ่ยทัก

“หมวดนิติมาทำอะไรที่นี่คะ”

“ก็มาหา...เอ่อ...มาทำงานแถวนี้ เลยแวะเข้ามา”

ตำรวจหนุ่มพูดตะกุกตะกักเล็กน้อย อันที่จริงเขาตั้งใจมาหาเธอนั้นแหละ ก่อนหน้านั้นเขาไปเยี่ยมมารดาของเธอที่บ้านเช่า เดื่อนวาดบอกว่า ตะวันไ้สมาที่นี่ เขาก็เลยตามมา แต่ไม่กล้าออกไปตามตรง

“ท่าทางหมวดก็สบายดีนี่คะ เป็นอะไรทำไมต้องแวะเข้าโรงพยาบาล”

คู่สนทนาเข้าใจไปอีกทาง นัยน์ตาคมโตสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองว่า เขามีอาการผิดปกติตรงไหน เล่นเอานิดิไปต่อเกือบไม่ถูก

“คือ...ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ ผมแวะเข้ามาทานข้าว”

“ที่โรงพยาบาลเนี่ยนะ”

“ครับ เกาเหลาเลือดหมูที่อร่อย ไปทานด้วยกันมั๊ยครับ” หลังจากพูดออกไปแล้ว นายตำรวจหนุ่มก็รู้สึกว่ามันไม่เข้าท่าเอาเสียเลยจริงๆ แล้วเขาตั้งใจจะชวนตะวันใสไปที่อื่น แต่อ้างไปอ้างมาดันมาลงที่ร้านอาหารในโรงพยาบาลได้ยังไงไม่รู้ เขาจะไม่แปลกใจเลยหากเธอปฏิเสธ

“ไปก็ไป” ตะวันใสเออออย่างๆ ทำเอานิติผิตคาด หัวใจที่เพบลงไปเมื่อครู่ฟูฟองขึ้นมาอีกครั้ง

นายตำรวจหนุ่มย้ายมาทำงานในห้องที่นี้เมื่อปลายปีที่แล้ว พอได้รู้จักกับหญิงสาวหน้าตาสวยเก๋อย่างผู้ที่มีเชื้อฝรั่งปนก็รู้สึกชอบพอ เขามักแวะไปซื้อขนมของมารดาตะวันใสบ่อยๆ จนเป็นที่คุ้นหน้าคุ้นตา แต่ตะวันใสหาล่วงรู้ไม่ว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ

ทั้งสองไปยังอาคารที่มีร้านอาหารขายอยู่เรียงราย นายตำรวจหนุ่มบริการเต็มทั้งอาหารและน้ำดื่ม มีคนรู้จักเขาและเธอหลายคน ต่างมองมาด้วยสายต้ายมๆ นิติหน้าบาน แต่ตะวันใสไม่ได้สังเกตเห็นอะไรทั้งนั้น เธอกำลังครุ่นคิดอยู่กับบางเรื่อง ตำรวจหนุ่มรู้สึกเจริญอาหาร แต่เมื่อเห็นผู้ร่วมโต๊ะนั่งเขี้ยวเข้าไปมากก็ผิตสังเกตุ จึงเอ่ยถาม

“เกาเหลาไม่อร่อยหรือ”

“เปล่า”

“แล้วทำไมไม่ทานล่ะครับ”

“เชิง” คำตอบของเธอทำเอานิติผิตคอปไปในฉับพลัน ความมั่นใจหดหายไปเกือบหมด

“ผมขอโทษ”

“หมวดมาขอโทษตะวันทำไม” คนถูกขอโทษง

“ก็ผมทำให้ตะวันเชิง”

“ใช่ที่ไหนกันเล่า”

สีหน้านายตำรวจหนุ่มดีขึ้นทันตาเห็น

“งั้นตะวันเชิงเรื่องอะไรบอกผมสิ เพื่อผมช่วยได้”

“จริงหรือ”

“ก็ลองเล่าสู่กันฟัง ถือซะว่าผมเป็นเพื่อนคนหนึ่งของตะวันก็แล้วกัน เพื่อนคนเนี่ยมันดีรับฟังทุกเรื่อง”

ไม่แน่ว่าเขาอาจจะให้ข้อคิดดีๆ ก็ได้ คิดดังนั้น แววกระตือหรือรันจึงปรากฏขึ้นในดวงตาคู่สวยของตะวันใส พยายามนึกเรียบเรียงคำพูด แล้วบอกเล่าเชิงปริศนาหรือ

“บังเอิญว่าตะวันได้รู้จักคนคนหนึ่งที่เขาประสบปัญหาชีวิต สภาพจิตใจแย่มาก วันๆ กินข้าวอย่างกับแมวอดม ทั้งที่ไม่สบาย แต่เขาก็ไม่ใส่ใจที่จะทำให้อาการป่วยของเขาดีขึ้น ตะวันพยายามที่จะช่วยเขา แต่เขาก็กลับไม่ให้ความร่วมมือ ถ้าเป็นหมวดจะทำยังไงละ”

นิติตรีกตรองอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยออกมา

“คงต้องให้คนที่เคยประสบปัญหาล้ำๆ กันมาช่วยพูด คนแบบนี้ จะเข้าถึงเขาได้ง่ายกว่า มันจะทำให้รู้สึกว่ามีเพื่อนที่เข้าอกเข้าใจ ไม่ได้มีแต่เขาที่ประสบปัญหาอยู่คนเดียว การได้ปรับทุกข์กับคนประเภทเดียวกัน ผมว่าน่าจะทำให้เขาดีขึ้นนะ”

คนฟังคิดหนัก แล้วเธอจะไปหาคนประเภทเดียวกับภูเพชรได้ที่ไหน แถวนี่ไม่เห็นว่าจะมีใครประสบปัญหาล้ำๆ แบบนี้ ต่อให้มีก็เถอะ จะแน่ใจได้อย่างไรว่าพูดกันรู้เรื่อง ในเมื่อไม่รู้ปมหลังที่มาที่ไป แล้วอีกอย่าง เธอก็สัญญากับคุณภาณิดาเอาไว้แล้วว่าจะไม่เอาเรื่องของเขาไปพูดให้ใครฟัง คนที่รู้เรื่องของเขาดีก็มีแต่เธอเท่านั้น

คิดไปคิดมาความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมาในหัว ถ้าหาไม่ได้ ทำไม่ไม่สร้างคนคนนั้นขึ้นมาเสียเลยล่ะ เธอน่าจะแสดงเป็นคนคนนั้นได้ดีกว่าใคร

ตะวันใสก้มมองตัวเอง แต่คงต้องจัดปัญหาเรื่องที่เขาเกลียดเธอเสียก่อน ไม่ต้องเป็นมันแล้วคนสวย เพื่อตอบแทนบุญคุณของป้าเขา เธอต้องทำให้ได้

ภูเพชรนอนมองประตูห้องมาพักใหญ่ คราวนี้ไม่เหมือนทุกที ยายนั่ง
หายไบนานมาก หรือว่าจะทนไม่ไหว เปิดหนีไปอีกราย

“โธเอ๊ย นี่กว่าจะแน่จริง” เขาส่งเสียงปรามาสออกมาอย่างหงุดหงิด
“นี่แหละผู้หญิง เชื่อถือไม่เคยได้”

ภณิดาเปิดประตูเข้ามาพอดี เห็นสีหน้าของหลานชายก็เอ๋อพัก

“เป็นอะไรไปอีกละภู ทำหน้าบอบุญไม่รับ”

“ผมอยากออกจากโรงพยาบาล”

“ยังออกไม่ได้ หมอบอกว่าเธอต้องแข็งแรงกว่านี้เสียก่อน”

“แต่ผมเมื่อ”

“ถ้าเมื่อ เธอก็ต้องพยายามทำให้ตัวเองแข็งแรง กินอาหารให้ครบ จะ
ได้ออกจากโรงพยาบาลไวๆ”

ผู้เป็นป้าวางของวางที่ซุ้มมาลงบนโต๊ะ แล้วมองหาพวงส่งเสียงเรียก

“ตะวันใส อยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า”

“ไม่อยู่หรอก ผมตะเพิดไปแล้ว” หลานชายตอบเสียเองอย่างไม่สบ
อารมณ์

“แล้วกันสิภู เด็กคนนั้นทำอะไรไม่ถูกใจเธอหรือ เธอถึงได้ไล่เขาไป”

“ผมรำคาญ”

“เธอนี่ช่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย เด็กคนนั้นไม่ใช่ชนิกานต์ ผู้หญิง
ไม่ได้เหมือนกันไปเสียทั้งหมด หัดแยกแยะเสียบ้าง”

ภูเพชรนั่งงั้นไปกับคำพูดของป้า “ตะวันใสช่วยชีวิตเธอเอาไว้ ป้ารัก
เด็กคนนั้น การที่ตะวันใสมาคอยดูแลเธอเป็นเพราะเด็กคนนั้นเห็นแก่ป้า
ตะวันใสเป็นคนดี เธอไม่ควรไล่เด็กคนนั้นไป”

เขานิ่ง ไม่เถียงสักคำ ภณิดาถอนใจยาว

“ป้าจะไปตามตะวันใสกลับมา และหวังว่าคราวนี้เธอคงจะไม่ไล่เด็ก
คนนั้นไปอย่างไรเหตุผลอีก” พุดจบผู้เป็นป้าก็ก้าวออกจากห้องไป

ผ่านไปหลายชั่วโมง ป้าเขายังไม่กลับมา ไม่รู้ว่าไม่เจอตัวตะวันใส หรือเจอแล้วแต่ยายนั่นไม่ยอมที่จะกลับมาดูแลเขา ภูเพชรนึกเห็นภาพป้าเขาเฝ้าขอร้องตะวันใสอยู่เป็นชั่วโมงๆ แล้วรู้สึกผิด

“ไม่เห็นต้องไปง้อยายนั่นเลย” ชายหนุ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีก “ไม่ต้องให้ใครมาดูแล ฉันก็ดูแลตัวเองได้”

เขายืนอึดก้ำวลงจากเตียง แต่ต้องทรุดลง เพราะร่างกายไม่อยู่ในสภาพพร้อม จังหวะนั้นประตูห้องถูกเปิดเข้ามาพอดี

“คุณนุ” คนเปิดดูทาน รีบวิ่งเข้ามาประคองเขาพลางกล่าว “เป็นยังไงบ้าง ค่อยๆ นะ โช้เอ๊ย นอนยังไงให้ตกเตียงลงมาเนี่ย”

เจ็บก็เจ็บ แต่แปลกใจมากกว่า และยิ่งประหลาดใจสุดๆ เมื่อเห็นรูปลักษณะที่แปลกไปของอีกฝ่าย ภูเพชรมองเหมือนไม่เคยเห็น ลืมกระทั่งการต่อต้าน ปล่อยให้ร่างที่เล็กกว่าประคองกลับขึ้นมาอยู่บนเตียง

“นี่เธอ...”

“ตะวันขอโทษด้วยนะ ที่ปล่อยให้คุณนุตกเตียง คุณณินดาอุตสาห์ฝากฝังคุณนุไว้กับตะวัน แต่ตะวันกลับมัวแต่รันทนต์กับชีวิตตัวเองจนลืมหน้าที่สำคัญที่ได้รับมอบหมาย” คนพูดทำหน้าที่โคกสลด “คุณนุลงโทษตะวันเถอะ เขกหัวตะวันก็ได้ ใส้ตะวันมันไม่ดี” ว่าแล้วเจ้าตัวก็คว้ามือเขาไปกระแทกหัวตัวเอง

“เฮ้ย” ภูเพชรหดมือ ส่งเสียงดัง “เป็นอะไรมารีเปล่าเนี่ย”

“เจ็บกระตองใจ” ตะวันใสตอบ

“เลยต้องไปกล้อนผมตัวเองให้สั้นกุดเนี่ยนะ”

“เผื่อมันจะหล่อขึ้นมาบ้าง”

คำพูดอีกฝ่ายฟังแล้วชอบกลจนเขาทำหน้าจมน จู่ๆ ก็ตัดผมสั้นกุด แต่งตัวเหมือนผู้ชาย ทำจะเพี้ยนไปเสียแล้ว

“ตกลงเธอเป็นอะไรกันแน่”

“ตะวันอกหัก ผู้หญิงเปลี่ยนใจไปรักคนอื่น แต่ก่อนชอบหน้าฝรั่ง แต่

ตอนนี้เปลี่ยนไปชอบหน้าตัสต์สไตล์เกาหลี่ ไซลิ ไอ้ตะวันมันไม่รวย มันเลย
สู้เขาไม่ได้ ผู้หญิงหลายใจ พุดแล้วมันหน้าเจ็บใจ”

ภูเพชรมีสีหน้าบึ้งนยาก ซ้ำก็ซ้ำ “พุดอย่างกับเธอไม่ใช่ผู้หญิง”

“ตะวันเป็นผู้หญิงแค่วางกายเท่านั้นแหละ อย่างคุณภูจะรู้อะไร
คุณภูไม่เคยสนใจใครอยู่แล้วนี่”

“พุดไปพุดมา เรื่องอะไรมาลงที่ฉัน” ชายหนุ่มซักจูน

“ตะวันขอโทษคุณภูด้วยก็แล้วกัน”

เจ้าตัวยกมือไหว้แทบจะทิ่มหน้าเขา

“ตะวันกำลังเศร้า ใครไม่มาเป็นไอ้ตะวันไม่รู้หรือว่ามันชอกช้ำระกำ
ใจแค่ไหน ตะวันจะไม่เจ็บเท่านี้ ถ้าคนที่แย่งแฟนตะวันไปจะไม่ใช้ญาติของ
ตะวัน”

คนพุดผละไปที่ตู้เก็บของ คันทาอะไรกุกกัก

ภูเพชรสงสัยหนักจนต้องถาม “ทำอะไร”

“หากระดาษกับปากกา”

“เอาไปทำไม”

“จะเขียนจดหมายไปปรึกษาปัญหาชีวิต”

ไต่ยีนคำพุดแล้วออกไปในแนวขำมากกว่าจะนำเห็นใจ เขากลั้น
หัวเราะ รู้สึกเล่นท้องกระตุกจนเจ็บแปล ไม่อยากเชื่อว่าสิ่งที่อีกฝ่ายพุดมา
ทั้งหมดเป็นความจริง ยายนี่นะหรือเป็นพวกหญิงรักหญิง แต่การที่ตะวันใส่
เปลี่ยน ‘ลูก’ ใหม่หมดทั้งเสื้อผ้าหน้าผม รวมถึงกิริยาท่าทางและคำพุดคำจา
มันก็ทำให้เขาแปลกใจอยู่คราตรัน

“ตะวันหาไม่เจอ” เจ้าตัวทำหน้ายุ่ง หันมาพุดกับเขา “ขออนุญาตออกไป
ไปซื้อกระดาษกับปากกาก่อนนะ เตี่ยวมา”

“เฮ้ย เอาจริงหรือ”

“คนอย่างไอ้ตะวันพุดจริงทำจริงเสมอ คุณภูเอาด้วยไหม จะได้ซื้อ
ซองจดหมายกับแสตมป์มาเผื่อ”

“เชิญบ้าไปคนเดียวเถอะ ฉันไม่เอาด้วยหรอก”
“ตะวันบ้าด้วยหรือที่พยายามหาทางออกให้ตัวเอง”
คำย้อนถามของอีกฝ่ายทำเอาเขาอึ้งไปเหมือนกัน